

Hüseyin Usta'nın bu isteği seni şaşırtmıştı. Nasıl şaşırmayacaktın? Öyle ya, bugüne kadar seninle beş dakika bile konuşmayan bir kişiden böyle bir istek geliyordu. Odana gidip çantayı bıraktın, okul formanı çıkarıp ev kıyafetlerini giyip salona geçtin. O, üçlü kanepede oturuyordu, sen de onun karşısındaki koltuğa oturdun. Eliyle yanındaki minder koltuğuna vurarak: -Öyle uzakta kalma, gel buraya otur! Dedi. Sen, onu dinlemedin. Söyleyeceklerini buradan da duyabilirdin, o kadar yakında olmaya gerek yoktu. Onun için yerinde kalmakta ısrar ettin.

-Burası iyi, dedin.

Sana okulunla ve arkadaşlarınla ilgili birkaç sıradan soru sordu; sen de kısa kısa cevapladın bu soruları. Bunlar mıydı konuşmak istediği konular? Yoksa başka bir amacı mı vardı? Senin ağzından laf mı almaya çalışıyordu? Olamazdı, çünkü senin bilip de onun bilmediği yani sır sayılabilecek bir şey yoktu. Annenle aranın iyi olup olmadığını da sordu, aynı kısa cevapları aldıktan sonra yerinden kalkıp senin koltuğunun arkasına geçti. İçki kokan nefesini duyunca sarhoş olduğunu anladın. Eliyle saçlarını okşamaya başlayınca irkildin, başını sertçe salladın. Elini çekti. Olanlara bir anlam veremiyordun. Yıllar sonra bu adam, seni kendi kızı gibi benimseyip sana karşı şefkat ve sevgi gösterisi mi yapıyordu? Ya da? Hayır. Son aklına gelen ihtimal olamazdı...

Halbuki doğru olan işte bu son ihtimalmiş. Çünkü adam, biraz daha ileriye gitmişti. Senin sol omzunu bir eliyle bastırırken diğer eliyle de sağ göğsünü okşuyordu. Kaskatı kesildin, donup kaldın; yerinden kımlıdayamıyordun. Adamın zevk aldığı işareti mırıltı ve sesler de kulağına geliyordu ama ne söylediğini sen anlayamıyordun. Senin suskunluğun ona cesaret vermiş olmalı ki bluzünün bir düğmesini çözdü, ikinci düğmesini de çözdü, nasırlı sert eli cildine dokununca aniden yerinden sıçradın ve koşarak odana gidip kapıyı kilitledin.

Kapının arkasında nefes nefese duruyordun, o da az sonra kapıyı vurmaya ve□ açmanı söylemeye başladı. Kulaklarını tıkayıp kapının yanından uzaklaştın, kendini çalışma masandaki sandalyenin üzerine attın. Kapıyı vurdu, vurdu... Küfür etti, etti... Olmadı. Yalvarmaya başladı, yalvardı yalvardı... Ve sonunda daha ileriye gidemedi, sustu; komşuların duyabileceğinden çekinmiş olmalı.

Sesler kesilince kendini yüzükoyun yatağının üzerine bıraktın. Ağladın, ağladın... Dakikalarca. Yastığın gözyaşlarından ıslandı. Ağlaman bitince yatağının üzerine bağdaş kurup oturdun, gözlerini ellerinle sildin, yanağını ve boynunu da...

Gözlerini odanın içinde dolaştırmaya başladı. Odadaki bütün cisimler Hüseyin Usta'ya dönüşmüştü... Gardolap, masa, sandalye, kitaplığın, perde, hatta kapı; her şey her şey...

Dilsiz Fahişe-4

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Cuma, 20 Aralık 2019 13:40 -

Bu Hüseyin Ustalardan biri pis pis sırtıyor, diğeri kahkaha atıyor, bir başkası parmağı ile seni işaret edip tehditler savuruyor, öteki üzerine doğru yürüyor, başka biri ağzından köpükler saçarak küfür ediyordu... Onlarca Hüseyin Usta, onlarca...

Tekrar yüzükoyun yatağına kapaklanıp gözlerini kapattın. Uzun bir süre öyle durdun. Sonra, gözlerimi nasıl açacağım ya açtığımda gene o adamı görürsem kaygısına kapıldın. Bu kaygı göz kapaklarını daha da sıkmana yol açtı, öyle ki neredeyse kafadaki kas ve damarlar yırtılacaktı. Buna rağmen gözlerini açmadın; ta ki annen eve gelinceye kadar.

Annenin sesini duyunca gözlerini araladın, ortalık kararmıştı; demek ki bir hayli zaman geçmiş. Kalktın yataktan, gözlerini ovuşturdu, elinle saçlarını düzelttin, lambayı yaktın, gardolabın aynasında kendini seyrettin. Bu, sen değildin bir başkasıydı. Düzeltmiş olmana rağmen dağınık saçlar, şişmiş ve kanlanmış gözler, morarmış bir alın, çarpılmış yanaklar ve hatta büyümüş yassılmış bir burun.

Kapının kilidini açıp dışarı çıktın. Anahtar sesini duyunca annen kapıyı kilitlediğini anlamıştı.

-Ne o, artık odanın kapısını da mı kilitlemeye başladın? Ne işler çeviriyorsun içeride de buna gerek duyuyorsun? Neyse, haydi gel de sofrayı hazırlamada bana yardım et, dedi.

Sofrayı hazırlayıp yemeğe oturduğunuzda başın önündeydi ama Hüseyin Usta'nın devamlı seni izlediğini hissediyordun. Birkaç lokma atıştırıp odana gittin, ertesi gün iki dersten yazılı yoklaman vardı ve çalışmak zorundaydın. Kitabı eline alıp okumaya çalıştın okuyamadın, defterini açıp yazmaya uğraştın yazamadın. Başını iki elinin arasına alıp öylece durdun, durdun...

(Devam edecek...)